

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph. D. ve věci

žalobkyně: G. S.

t. č. pobytem X

proti

žalované: Policie České republiky
Krajské ředitelství policie Vysočina
sídlem Wolkerova 4448/37, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 12. 2022, č. j. KRPJ-114202-50/ČJ-2022-160022-SV,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaná shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) prodloužila dobu původního sedmdesátidenního zajištění žalobkyně za účelem jejího správního vyhoštění o dalších 65 dnů. Žalobkyně namítla nezákonnost napadeného rozhodnutí,

neboť je nedostatečně odůvodněno a je nepřiměřené. Krajský soud proto posoudil, zda jsou námitky žalobkyně důvodné. Zároveň posoudil, zda zajištění žalobkyně netrpí i jinou nezákonností, kterou žalobkyně nenamítla.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalovaná prvotním rozhodnutím o zajištění ze dne 27. 9. 2022, č. j. KRPJ-114202-23/ČJ-2022-160022-SV, zajistila žalobkyni na 70 dnů za účelem jejího správního vyhoštění do X republiky. Důvodem bylo nebezpečí, že by mohla mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění [§ 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, dále jen „zákon o pobytu cizinců“]. Následně žalovaná zajištění napadeným rozhodnutím prodloužila o dalších 65 dnů.
3. Dne 27. 9. 2022 bylo s žalobkyní zahájeno řízení o správním vyhoštění a téhož dne bylo o jejím správním vyhoštění rozhodnuto. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 27. 9. 2022 podle §120a zákona o pobytu cizinců je vycestování žalobkyně do X republiky možné. Rozhodnutím o vyhoštění žalobkyně ze dne 27. 9. 2022 byla stanovena doba zákazu vstupu na území členských států EU v délce 2 let. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně nabylo právní moci dne 8. 10. 2022.
4. Zajištění žalobkyně předcházela policejní kontrola dne 26. 9. 2022 na dálnici D1. K ní došlo po dopravní nehodě vozidla, jímž žalobkyně cestovala spolu se svým manželem a dalšími cestujícími a jejím následným útěku do lesa. U sebe měla občanský průkaz X, neprokázala však oprávněnost vstupu a pobytu na území ČR. V rámci výsledku za přítomnosti tlumočnicka žalobkyně uvedla, že z X odešla se svým manželem I. dne 23. 9. 2022, neboť se jim tam nežilo dobře, neměli peníze. Chtěli cestovat do X, manžel žalobkyně tam má X. Z X do EU cestovali za pomoci převaděče. Do X se vrátit nechce, chce se dostat do X, kde by chtěla požádat o azyl.
5. Zajištění žalobkyně odůvodnila žalovaná v prvotním rozhodnutí o zajištění existencí obavy, že by žalobkyně zmařila výkon správního vyhoštění. K této obavě vedlo jednání žalobkyně předcházející zadržení. Mírnější donucovací opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců žalovaná neshledala účelnými. Žalobkyně nemá na území ČR povolený pobyt, nechtěla zde pobývat, měla v úmyslu se přesunout do X. Finanční prostředky, jimiž žalobkyně disponuje, nejsou dostatečné ke složení finanční záruky. Žalobkyně neuvedla žádné osoby, na které by se mohla ohledně finanční pomoci obrátit. Z uvedených důvodů neexistovala ani záruka, že by se žalobkyně osobně hlásila na policii v době policií stanovené a že by s policií spolupracovala. Proti rozhodnutí o zajištění žalobkyně podala již v minulosti ke zdejšímu soudu správní žalobu, která byla rozsudkem ze dne 14. 11. 2022, č. j. 34 A 54/2022–17, zamítnuta.
6. Za účelem realizace správního vyhoštění žalovaná dne 30. 9. 2022 podala Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ŘSCP“) žádost o ověření totožnosti a zajištění vydání náhradního cestovního dokladu žalobkyni. Ve správním spise se nachází žádost žalované adresovaná ŘSCP o sdělení, zda byla ověřena totožnost žalobkyně a v jaké lhůtě bude možné provést realizaci správního vyhoštění. Přípisem ze dne 29. 11. 2022 sdělilo ŘSCP žalované, že veškeré dokumenty týkající se zjištění totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu pro žalobkyni byly zaslány dne 4. 10. 2022 na Velvyslanectví Turecké republiky v Praze. Dne 29. 11. 2022 ŘSCP kontaktovalo konzulární oddělení turecké

velvyslanectví. Pracovníkem konzulárního oddělení bylo sděleno, že předmětná žádost byla dne 20. 10. 2022 zaslána příslušným tureckým orgánům, zatím nebyla v dané věci doručena žádná odpověď. Turecké velvyslanectví dlouhodobě spolupracuje při ověřování totožnosti cizinců a jejich totožnost se daří ověřovat, nelze předjímat neověření totožnosti žalobkyně. Doba ověření z turecké strany trvá ve většině případů dva až tři měsíce. V případě, že bude vydán náhradní cestovní doklad, bude nutné realizovat správní vyhoštění žalobkyně, bude nutné zajistit letenky pro cizinku a doprovázející policisty, dále bude nutné zajistit převzetí žalobkyně policejními orgány Turecké republiky cestou Velvyslanectví Turecké republiky a zajistit součinnost Generálního konzulátu České republiky na letišti v Istanbulu. Zajištění uvedených úkonů potřebných k realizaci správního vyhoštění může trvat až 30 dnů. Bylo sděleno, že nebude možné realizovat správní vyhoštění ve stávající lhůtě pro zajištění. Následně žalovaná vydala napadené rozhodnutí, jímž byla doba zajištění žalobkyně prodloužena o 65 dnů od skončení doby zajištění dle předchozího rozhodnutí.

7. O prodloužení doby zajištění bylo rozhodnuto s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Žalovaná odkázala na lhůty sdělené ze strany ŘSCP v přípisu ze dne 29. 11. 2022. I přesto, že totožnost žalobkyně nebyla dosud ověřena, ze sdělení ŘSCP vyplývá, že správní vyhoštění bude možné realizovat. Žalovaná považuje dobu prodloužení zajištění za přiměřenou. Proces ověřování totožnosti trvá 2 až 3 měsíce, teprve poté bude možné přistoupit k dalším krokům, jejichž realizace může trvat až jeden měsíc. Správní orgán stanovil kratší dobu zajištění, kterou je možné opakovaně prodloužit, aby umožnil cizinci častější přezkum v případě jeho iniciativy. Vydání rozhodnutí dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je vhodné a přiměřené opatření. Jiná opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) až d) téhož zákona by byla z hlediska jednání žalobkyně zjevně nedostatečná, žalobkyně nemá v České republice povolený pobyt, nemá úmysl zde pobývat, chce do Německa. Žalobkyně nemá dostatečné finanční prostředky ke složení finanční záruky. Není zde žádná osoba, která by mohla za žalobkyni složit finanční záruku. Nelze předpokládat, že by žalobkyně spolupracovala s policií za účelem realizace zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců.

III. Žaloba

8. Žalobkyně považuje rozhodnutí za nezákonné, neboť postrádá náležité odůvodnění. Žalovaná měla použít zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Možnosti použití takové alternativy žalovaná posoudila zcela nedostatečně. Závěr o tom, že žalobkyně nebude s orgány veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří účel správního rozhodnutí o vyhoštění, není řádně odůvodněn. Žalovaná neplní povinnost zkoumat, zda trvají důvody zajištění a rezignuje na svoji povinnost opatřovat nové podklady pro rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění. Vychází pouze z podkladového materiálu, na němž založila své prvotní rozhodnutí o zajištění.
9. Doba prodlouženého zajištění v době 65 dní není řádně odůvodněna. Zdůvodnění doby prodloužení není dostatečně určité, není jasné, jaké úvahy žalovanou vedly ke stanovení právě této doby prodloužení zajištění. Absentuje reálný předpoklad, že dojde k vydání náhradního cestovního dokladu, v zajištění žalobkyně proto nelze pokračovat.

IV. Vyjádření žalované

10. Žalovaná se dostatečně zabývala možností uložení zvláštního opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Dle § 123b odst. 5 policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. U žalobkyně je patrné, že zaplatila převaděčům za cestu do Německa, kde chtěla získat lepší podmínky pro život. Žalobkyně se po nehodě automobilu skrývala před policií v lese, na území EU vstoupila bez platného cestovního dokladu. Z vyjádření žalobkyně je patrné, že chtěla pokračovat v cestě do Německa. Uložení zvláštního opatření by proto neskýtalo záruku toho, že po zajištění všech potřebných náležitostí dobrovolně vycestuje zpět do domovského státu.
11. Žalovaná nesouhlasí s tím, že by absentovalo řádné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jednotlivé kroky realizace vyhoštění a jejich délka jsou popsány na straně 4 až 5 napadeného rozhodnutí. Žalovaná poukázala na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 41 A 21/2021-32. Doba prodloužení zajištění byla řádně odůvodněna a je přiměřená. Ověření totožnosti cizince trvá více než měsíc, zajištění přepravní logistiky trvá několik týdnů až měsíců. Zajištění cizince by mělo trvat o něco více než dva měsíce, čemuž stanovený počet 70 dnů a v případě prodloužení dalších 65 dnů odpovídá.

V. Posouzení věci soudem

12. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).
13. O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání (správní spis byl soudu doručen dne 29. 12. 2022). Žalobkyně ani žalovaná nařízení jednání nepožadovaly a soud neshledal jeho konání nezbytným.
14. Co se týká rozsahu přezkumu, soud postupoval v souladu s požadavky recentního rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námítky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění *neuplatní* pravidlo soudního přezkumu v *mezích uplatněných žalobních bodů* (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění. V uvedených intencích soud přistoupil k posouzení zákonnosti zajištění žalobkyně.

V. a) Posouzení žalobních námitek

15. Soud se zabýval otázkou, zda se žalovaná dostatečně zabývala možností uložení alternativ zajištění a zda jsou její závěry správné, pokud v případě žalobkyně dospěla k závěru o jejich neúčinnosti. V tomto směru lze konstatovat, že se situace žalobkyně po dobu jejího zajištění nikterak nezměnila, žalovaná dospěla ke stejnému závěru jako v prvotním rozhodnutí o zajištění. Vzhledem k totožnému skutkovému základu věci zdejší soud rovněž dospěl ke stejnému závěru, jako v rozsudku ze dne 14.11.2022, č. j. 34 A 54/2022-17, kterým bylo přezkoumáváno správní rozhodnutí o prvotním zajištění žalobkyně.
16. Nutno připomenout, že zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění nesmí být automatismem. Zákon o pobytu cizinců jednoznačně směřuje k subsidiaritě zajištění, které

by mělo být použito pouze tehdy, nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Svoji roli v této souvislosti hraje i obecný ústavní požadavek proporcionality zásahů veřejné moci do osobní svobody. Zajištění jako nejzávažnější zásah do svobody cizince je tedy nutné aplikovat pouze tam, kde je ho skutečně třeba (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011–51, a ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011–50, rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 4. 2011, *Hassen El Dridi*, věc C-61/11). Možnost uložení mírnějších donucovacích opatření je nutno zvažovat vždy na základě konkrétních okolností případu. Zajištění žalobkyně, resp. jeho prodloužení, těmto principům odpovídá.

17. Jak uvedla již žalovaná, žalobkyně přicestovala na území ČR bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, čehož si byla vědoma, a to za pomoci převaděče, tj. způsobem minimalizujícím kontroly jejího příjezdu. Poté, co došlo k nehodě vozidla, v němž žalobkyně společně s ostatními cizinci (mj. i se svým manželem) cestovala, snažila se z místa utéct a skrýt se před policejní hlídkou v lesním porostu. V rámci své výpovědi na policii pak vyjádřila svůj úmysl dostat se do Německa, na území ČR zůstat nechťela a do Turecka se též nechťela vrátit. Z výpovědi žalobkyně a z okolností jejího příjezdu ani podle soudu nevyplývalo, že by v jejím případě bylo na místě uložení některé z alternativ zajištění, neboť zde byly důvodné obavy, že takový postup by nebyl s ohledem na sledovaný cíl (vycestování žalobkyně z území států EU) účinný. Uložení alternativy zajištění by nedostačovalo k dosažení účelu zajištění. Soud se nemohl ztotožnit s žalobkyní, že bylo na místě ji považovat za důvěryhodnou osobu, u níž lze předpokládat spolehlivost a spolupráci s orgány policie.
18. Žalobkyně nedisponovala dostatečnými finančními prostředky, neměla v České republice žádné ubytování a neměla zde ani příbuzné nebo známé, kteří by jí mohli pomoci. Žalobkyně nemohla ohlásit adresu místa svého pobytu (a v tomto místě se zdržovat), protože na území České republiky žádný pobyt neměla a nebyl na místě předpoklad, že by jej v dohledné době získala. Nepřicházelo proto v úvahu ani uložení povinnosti hlásit se policii ve stanovené době. Tato povinnost totiž předpokládá existenci pobytu na území České republiky, a to v případě žalobkyně splněno nebylo. Pokud žalobkyně nedisponovala dostatečnými finančními prostředky, nemohla si na území České republiky zajistit ubytování. S ohledem na situaci žalobkyně zde ani nebyl předpoklad, že by se za účelem získání potřebných finančních prostředků mohla na území ČR zaměstnat.
19. S ohledem na jednání žalobkyně, jež předcházelo jejímu zajištění, zde zároveň byly důvodné pochybnosti o tom, že by se žalobkyně zdržovala v místě určeném policií a ve stanovené době byla na tomto místě přítomna za účelem provedení pobytové kontroly. Žalobkyně vstupem na území ČR bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu porušila právní předpisy, přičemž jednala tak, aby tato skutečnost nebyla odhalena (cestovala za pomoci převaděče, před policií se následně snažila utéct, ukryla se v lesním porostu). Důvěryhodnost její osoby tak byla značně oslabena. Zároveň se nejednalo o tzv. zranitelnou osobu, u níž by případně tato alternativa zajištění připadala při podobných okolnostech v úvahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 417/2019-60). V případě žalobkyně, která je mladou ženou, bez zdravotních problémů, se proto omezení osobní svobody v zařízení pro zajištění cizinců, pro něž byly dány zákonné důvody, nejvíce nepřiměřeným.

20. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nedisponovala dostatečnými finančními prostředky, nepřipadalo v úvahu ani složení peněžní záruky. Žalobkyně zároveň ani netvrdila, že by za ní mohl složit peněžní prostředky někdo jiný. Obdobně ve vztahu k alternativám zajištění argumentovala i žalovaná na s. 3 až 5 napadeného rozhodnutí. Její úvahy jsou s ohledem na konkrétní okolnosti věci dostatečné a závěr o tom, že v případě žalobkyně by uložení mírnějších donucovacích opatření bylo neúčelné, lze potvrdit.
21. Pokud jde o otázku řádného odůvodnění doby prodloužení zajištění, podle § 124 odst. 3 věta první zákona o pobytu cizinců *„policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění“*. Jak vyplývá z ustálené judikatury, při odůvodnění stanovené doby zajištění (či jeho prodloužení) je nutno uvést, *„jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem“* (cit. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). V rámci soudního přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění je úkolem soudu přezkoumat, zda stanovení konkrétní doby trvání omezení svobody odpovídá skutkovým okolnostem případu a zda nebylo svévolné.
22. Požadavky na odůvodnění doby zajištění a určení časového rámce jednotlivých úkonů nutných k realizaci správního vyhoštění je nicméně nutno odvíjet od konkrétních skutkových okolností věci. Přitom v mnoha případech nebude možné trvat na uvedení konkrétní doby potřebné pro provedení každého konkrétního úkonu, zvláště za situace, kdy je realizace některých kroků závislá na součinnosti příslušných orgánů země, do níž má být cizinec vyhoštěn. V takových případech může být obtížné odhadnout, jak dlouho budou trvat jednotlivé úkony směřující k vyhoštění cizince. Obecně tedy postačí, pokud je v rozhodnutí logicky shrnuto, jaké konkrétní úkony bude třeba za účelem realizace vyhoštění učinit a jak dlouho by tyto úkony měly dle zkušeností žalované trvat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2021, č. j. 6 Azs 18/2021–29, či ze dne 29. 3. 2019, č. j. 4 Azs 5/2019–25).
23. Není pravda, že by žalovaná v rozhodnutí o prodloužení zajištění vycházela pouze z podkladového materiálu, na němž založila své prvotní rozhodnutí o zajištění. Žalovaná podala žádost ŘSCP o sdělení stavu ověření totožnosti žalobkyně, na kterou bylo ze strany ŘSCP reagováno. Skutečnosti sdělené ŘSCP v přípisu ze dne 29. 11. 2022 žalovaná zohlednila v napadeném rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí jsou jednak uvedeny kroky, které dosud byly ze strany žalované, resp. ŘSCP, za účelem ověření totožnosti žalobkyně učiněny (s. 5 a 6 napadeného rozhodnutí), přičemž tento postup má oporu ve správním spisu. Při stanovení doby, o níž byla doba zajištění žalobkyně prodloužena, žalovaná reflektovala především zjištění, že dle sdělení ŘSCP ze dne 29. 11. 2022 se délka procesu ověřování totožnosti v případě komunikace s tureckým velvyslanectvím pohybuje v délce 2 až 3 měsíce, a dále časový odhad doby potřebné pro vydání náhradního cestovního dokladu, letenek, eskorty atd. v délce až 30 dní. Dle sdělených skutečností bylo možné vyjít z potřeby 3 měsíců + 1 měsíce, kdy se jedná o horní hranici časových údajů

potřebných pro jednotlivé úkony. Tento časový prostor by měl postačovat k realizaci vyhoštění žalobkyně.

24. Nutno podotknout, že vyjádření žalované k žalobě bylo rozporné s obsahem správního spisu a s napadeným rozhodnutím. Tvrzení, že zajištění cizince by mělo trvat o něco více než dva měsíce, čemuž stanovený počet 70 dnů a v případě prodloužení dalších 65 dnů odpovídá, není vnitřně logicky soudržné, a není ani v souladu s obsahem správního spisu. Z toho naopak vyplývá, že proces předcházející realizaci správního vyhoštění žalobkyně může trvat až 4 měsíce. Tomu již celková doba zajištění spolu s prodloužením odpovídá. Zjištěná diskrepance ve vyjádření žalované však nemá na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv.
25. Ze správního spisu plyne, že turecké velvyslanectví bylo ze strany ŘSCP kontaktováno dne 4. 10. 2022, ověření totožnosti žalobkyně by mělo být provedeno do 4. 1. 2023, následující úkony, které žalovaná specifikovala, mají trvat až 1 měsíc. Lze se tedy domnívat, že celý proces bude dokončen skončením prvního únorového týdne roku 2023. Zajištění žalobkyně bylo prodlouženo do 7. 2. 2023. Dle soudu se jedná o přiměřenou dobu prodloužení zajištění, stanovenou na její maximální hranici. Doba zajištění odpovídá předpokládaným dobám úkonů, které je nutné za účelem správního vyhoštění žalobkyně provést. Vzhledem k informacím o dobách jednotlivých úkonů se jedná o dobu, která odpovídá horním hranicím dob trvání jednotlivých úkonů prováděných za účelem správního vyhoštění. Tento postup odpovídá tomu, že v prvotně stanovené době zajištění se nepodařilo totožnost žalobkyně ověřit a správní vyhoštění realizovat, bylo proto namíste zajištění prodloužit. Stanovení doby prodloužení zajištění bylo žalovanou řádně odůvodněno a má oporu ve správním spisu.
26. Žalobkyně namítá, že dosavadní průběh řízení svědčí o nemožnosti ji vyhostit. S tím krajský soud nesouhlasí, neboť reálný předpoklad uskutečnění vyhoštění stále existuje. Doba, po kterou je ověřována totožnost žalobkyně, dosud nepřesáhla dobu, která je dle vyjádření ŘSCP při tomto úkonu obvyklá při navracení cizinců do Turecké republiky. K prodloužení zajištění došlo v důsledku skutečnosti, že původní doba zajištění nebyla stanovena na základě předpokladu trvání úkonů v jejich maximu. Tímto postupem byl umožněn častější přezkum zákonnosti zajištění správním soudem. Dle informací ŘSCP se totožnost příslušníků Turecké republiky dlouhodobě daří ověřovat, není proto důvod pochybovat o tom, že se podaří ověřit i totožnost žalobkyně. V posuzované věci tak dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí o prodloužení zajištění, vyhovuje požadavkům na odůvodnění vedlejšího výroku o stanovení doby trvání zajištění.

V. b) Posouzení dalších podmínek zajištění

27. Právo na osobní svobodu je jedním z nejvýznamnějších základních práv každého jednotlivce. Přípustnost zásahu veřejné moci do tohoto práva podmiňují úzce vykládaná kritéria definovaná v čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“), čl. 8 Listiny, zákoně o pobytu cizinců a směrnici č. 2008/115/ES („návratová směrnice“) ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv EU.
28. Aby zajištění cizince splňovalo podmínku zákonnosti, musí v první řadě sledovat konkrétní účel a zároveň musí být reálné, že zajištění tento účel naplní (musí existovat tzv. reálný

předpoklad vyhoštění). V této souvislosti je také nezbytné, aby příslušný orgán, který nese odpovědnost za uskutečnění vyhoštění, vedl toto řízení s náležitou pečlivostí (viz např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 6. 2018 ve věci *Kahadawa Arachchige a ostatní proti Kypru*, stížnosti č. 16870/11, 16874/11 a 16879/11, § 58). Kromě toho musí existovat konkrétní zákonem předpokládaný důvod pro zajištění cizince. Toto zajištění také musí být nezbytné (tzn. mírnější donucovací opatření by nestačilo) a přiměřené (pokud jde o jeho délku). Krajský soud proto ověřil naplnění jednotlivých podmínek zákonnosti zajištění žalobkyně.

29. Účelem zajištění žalobkyně je realizace jejího vyhoštění do Turecké republiky. Rozhodnutí o jejím vyhoštění nabylo právní moci již dne 8. 10. 2022.
30. Zákonným důvodem zajištění žalobkyně je § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. existence nebezpečí, že by mohla mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění zejména tím, že v řízení uvedla nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítla tyto údaje uvést anebo vyjádřila úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jejího jednání. O naplnění tohoto důvodu zajištění, který má svůj předobraz v čl. 15 návratové směrnice, dostatečně svědčí skutkové okolnosti, za kterých žalovaná žalobkyni zajistila. Žalobkyně cestovala za pomoci převaděče, měla v plánu neoprávněně cestovat do dalších členských zemí EU, po dopravní nehodě na dálnici D1 se žalobkyně spolu se svým manželem chtěla ukrýt v lesním porostu aby jejich přítomnost v České republice bez pobytového oprávnění nebyla odhalena. Žalobkyně uvedla, že se nechce vrátit zpět do Turecka ani zůstat v České republice, chce se dostat do Německa a požádat tam o azyl. Již tyto okolnosti dostatečně dokládají, že u žalobkyně existuje riziko útěku.
31. Krajský soud nemá pochybnosti ani o tom, že zajištění žalobkyně je nezbytné a že by případné použití mírnějších donucovacích opatření (ve smyslu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců) nebylo účinné. Žalovaná se touto otázkou zabývala a krajský soud s jejím posouzením souhlasí. Tato otázka ostatně byla zdejším soudem přezkoumána na základě žalobních bodů.
32. Také není důvod pochybovat o existenci reálného předpokladu vyhoštění. Pokud jde o důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, jejich neexistenci potvrzuje pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění. Součástí správního spisu je sice doplnění odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ze dne 25. 10. 2022, ve kterém žalobkyně uvádí, že s manželem jako příslušníci kurdského etnika v Turecku čelí dlouhodobému systematickému diskriminování a pronásledování. Rozhodnutí o správním vyhoštění nicméně nabylo právní moci dne 8. 10. 2022 a žalobu proti tomuto rozhodnutí žalobkyně nepodala. V takovém případě si o důvodech znemožňujících vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců žalovaná nemusela sama činit předběžný úsudek (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 33/2013-35, či ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 Azs 5/2016-25, bod 22). Není zde ani jiná skutečnost, která by vrhala stín pochybností na existenci reálného předpokladu vyhoštění. Ověřování totožnosti žalobkyně stále probíhá. A jak již krajský soud uvedl výše, zatím nic nenaznačuje, že by nemělo být úspěšné. Krajský soud zároveň v předchozí části tohoto rozsudku potvrdil, že žalovaná v rámci procesu vyhoštění postupuje s náležitou pečlivostí

a že dobu, pro kterou zajištění žalobkyně prodloužila, stanovila přiměřeně existujícím okolnostem.

33. Krajský soud nenalezl vadu, která by způsobovala nezákonnost zajištění žalobkyně.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

34. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení jí tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 3. ledna 2023

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně